

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ARWEN ELYS DAYTON

**MAI PUTERNIC,
MAI IUTE,
MAI FRUMOS**

ISBN 978-606-00-22-1

PARTEA ÎNTĂI

PERECHEA POTRIVITĂ

Om!

Stop!

...la asta mă gândesc. Ca și cum aș fi devenit deja altceva, o specie diferită, și am obosit să tot aud logica asta demodată, de persoană umană.

Omul îmi amintește că inima Juliei va fi îngemănată cu a mea, așa că nu e ca și când aș „lua-o“ pe a ei. E o simbioză. Inima nouă va fi o contopire între cele două, astfel încât să fie mai bună decât originalele. O super-inimă, presupun că i s-ar putea spune așa.

El îmi amintește asta și, de fiecare dată când spun „Dar“, el mă întrerupe și continuă să explice, doar că mai tare. Acum aproape că țipă, deși e la fel de jovial ca întotdeauna.

Am apucat să spun că e tata? Și el doar repetă ce mi-a explicat deja doctorița de nenumărate ori. Cu toate că, să fim sinceri, doctorița îmi explică aceleași lucruri într-un mod foarte diferit. Vorbește despre viteza de recuperare și de procentajele rezonabile și de rezultatele acceptabile. Îmi spune despre alți pacienți, deși, bineînțeles, cazul meu și al Juliei – cazul lui Evan și al Juliei Weary, gemeni semi-identici – este unic, așa că noi suntem, cum îi place ei să spună, „pionieri medicali“. Am ajuns să mă gândesc la noi ca la episodul de la finalul sezonului unui serial despre cazuri medicale neobișnuite. Rămâneți aproape pentru finalul scandalos!

Sunt în camera mea de spital, dar stau pe un scaun, în colț, pentru că e periculos să stai într-un pat de spital care poate fi dus atât

de ușor pe roți la tomograf, la analize de sânge sau operație, sau oriunde. Ai iluzia controlului, dacă stai pe scaun.

Julia e în salonul alăturat. Stă în pat, bineînțeles. Deși aud că mama e acolo, cu ea, șoptindu-i câteva vorbe, sora mea nu răspunde nimic.

– Norocul e de partea noastră, Evan, spune tata, folosind o expresie care a devenit una dintre preferatele lui. Se apleacă deasupra mea, pentru că eu stau jos și el în picioare și mai e și înalt de doi metri. Peste câțiva ani o să-ți amintești de săptămânile astea și o să te întrebi de ce te-ai îndoit vreodată. Julia și-ar dori ca inimile noastre să fie unite.

Când simte că devin sceptic în privința a ceea ce urmează să facem, tata găsește o abordare nouă, ca să mă convingă. Aceasta e abordarea nouă de azi: cea mai fierbinte dorință a Juliei este ca inimile noastre de gemeni să devină una singură.

– Dar eu sunt singurul care o s-o poată folosi, i-am răspuns. Nu e ca și cum am deveni o singură persoană și am împărți-o. Eu primesc inima. Ea nu primește nimic.

Vocea lui devine mai tăioasă în timp ce spune:

– Ai prefera s-o băgăm pe-a ei în pământ? Singură și rece? Să putrezească? Până și el sesizează isteria care s-a strecurat în argumentul lui. Coboară tonul până la nivelul unei conversații normale și adaugă: Știi că nu asta și-ar dori. Ea primește ceva. Te primește pe tine, viu!

– Eu sunt cel care primește asta!

– Primește și ea, Evan.

Sper să fie adevărat.

– Pare că ți s-a tăiat răsufierea, spune tata. Ce-ar fi să ne calmăm?

Este o sugestie enervantă, pentru că el este cel care nu este calm, dar observația lui e corectă; îmi vine greu să-mi reglez respirația. Mă forțez să inspir și să expir.

Observ că vorbim doar de inima Juliei, deși o să-mi dea mult mai mult – ficatul ei, o parte din intestinul gros, rinichii, chiar și

pancreasul. E prea deprimant să menționez întruna toate părțile din noi doi care nu funcționează cum trebuie, așa că eu și părinții mei am început să folosim inima ca un substitut pentru toate.

Mă uit obosit la el.

– Tată, de ce tot vorbim despre asta, până la urmă? Tu ai decis deja.

– Și tu ai decis, Evan.

Oftez și, cu toate că încerc să par cât mai nervos posibil, are dreptate. Eu am decis.

* * *

Când apar asistenții să facă analize, tata pleacă. Nu-i place să rămână în preajmă pentru partea grea, ceea ce înainte mă enerva, dar acum e o ușurare. Dacă tata e prezent, indiferent cât de incomodă este procedura medicală în desfășurare, el consideră că e obligatoriu să adauge cât mai multe comentarii pozitive. Nu e vreo fericire să fii nevoit să scoți sunete de apreciere cu privire la vreme sau la scorul meciului de baseball, atunci când un asistent îți introduce un cateter în penis, de exemplu.

După ce tata pleacă, de-abia dacă trebuie să mai spun ceva.

Asistentul: Te doare?

Eu: Puțin.

Asistentul: E mai bine așa?

Eu: Puțin.

Asistentul: Poți să te întorci acum pe spate?

Nici măcar nu răspund la asta. Doar mă întorc.

* * *

Mai târziu, sunt lăsat singur în camera mea de spital. E ultima zi. Se va întâmpla mâine-dimineață. Eu și Julia de-abia am ajuns la vârsta de cincisprezece ani. Și acum vine... ce-o fi să vină.

Nu sunt imun la visatul cu ochii deschiși. Îmi imaginez că-mi pun hainele, că ies din spital și-i cer mamei să mă ducă într-un loc pașnic, unde să mor. Locurile preferate din fanteziile mele sunt pe

o plajă, cu vedere spre lacul Michigan sau spre o bază selenară, în timp ce privesc în sus, spre fața mică și albastră a Pământului. Da, știu că nu există o bază selenară, dar nici eu nu mă furizez afară din spital.

E tentant să visezi cu ochii deschiși, dar iată care este adevărul: moartea e mai nasoală ca viața, indiferent de situație. Poftim. Am recunoscut. Vreau să trăiesc. Fir-ar să fie, mă simt aiurea!

Mă ridic din patul de spital și merg în salonul de alături, al Juliei. Inima îmi bate cu putere de cum mă ridic în picioare, dar dacă mă mișc încet, pot s-o țin sub control. Camera Juliei e frumoasă, liniștită și în mare parte obscură, deși suntem în timpul zilei, așa că lumina difuză pătrunde printre jaluzele. Ventilatorul ei șuieră și păcănește. Patul e înconjurat de stative cu perfuzii, care îi oferă mâncarea, apa și medicamentele. Picură, picură, picură întruna.

– Bună, zic eu gâfâind, când ajung la marginea patului.

„Bună”, spune ea. Nu cu vorbe, desigur. Dar știu că o spune.

Julia e pământie și are obraji scofâlciți, dar e încă frumoasă. Are părul roșcat, ca mine, dar al ei e mult mai lung și a fost răsfiret pe pernă (probabil de mama), ca și cum ar poza pentru o ilustrație dintr-o carte de povești. Iat-o pe Albă ca Zăpada, așteptând sărutul unui prinț care s-o trezească. Iat-o pe Frumoasa din Pădurea Adormită, pentru care restul lumii a fost încremenit. Mă strecor în pat, lângă ea, și stau așa în timp ce inima și plămânii mei se liniștesc, ascultând sunetul aparatului care o ajută să respire.

– Bună, repet eu.

„E atât de plictisitor aici”, îmi spune destul de limpede, însă nici de data asta în cuvinte. S-a dus vremea când Julia putea vorbi.

– Am înțeles că a fi pionier medical are mai ales de-a face cu a supraviețui plictiselii, îi zic eu.

Julia oftează, fără a scoate vreun sunet, desigur. Apoi îmi spune: „Când doctorul ne apelează așa, îmi închipui că suntem într-o căruță cu coviltir, cu o geantă din aia neagră și veche de doctor”.

– De ce crede lumea că e bine să fii pionier? mă întreb eu cu voce tare. Nu e mai bine să fii undeva, departe, la capătul șirului, după ce s-au rezolvat toate chichițele?

„O să sune răutăcios, îmi spune Julia, dar mie nu mi-au plăcut niciodată nici pionierii *adevărați*. În cărțile din colecția cu biografiile primilor exploratori, mă tot întrebam de ce n-au rămas în New York sau Chicago, unde se întâmplau toate chestiile distractive.”

– Ești o snoabă, îi zic eu. Erau curajoși.

„Da, probabil că erau, admite ea. Apoi: Și tu o să fii curajos, Evan.”

– Căh! Parcă ai cita mesajele de pe felicitările acelea cu scrisul caligrafic.

„Am fost siropoasă o secundă. Scuze. E de la statul în spital. „Unde ai fost toată după-amiaza?” schimbă ea subiectul.

– La analize. O – asta e palpitant – au luat o mostră de fecale. O analiză nouă. Presupun că au vrut să vadă ce face intestinul meu gros.

„Și care a fost rezultatul analizei?”

– Erau fecale. S-a confirmat.

„Păi... mi s-a luat o piatră uriașă de pe inimă”, zice ea.

– După analize, m-au trântit la loc în pat.

„Sunt extrem de ușurată că totul e în regulă.”

– Ar fi fost tare nasol altfel!

Rădem amândoi. Eu cu voce tare. Julia, știți voi, fără a scoate vreun sunet. Calambururile enervante ne caracterizează. Mă apropii de ea până când tâmpelile mi se ating.

„Uit cum e”, spune ea.

– Ce, analizele?

„Să te miști.”

– Ah. Da. Deși sunt atât timp cu ea aici, uneori uit și eu.

Amândoi rămânem tăcuți o vreme, dar știu la ce se gândește Julia. Își amintește momentul în care aveam cinci ani și mă bătea

de douăzeci și patru de ori la rând alergând pe strada din fața casei.

O simt cum jubilează.

Îi spun:

– Bine, m-ai bătut *o dată...*

„A fost de douăzeci și patru de ori, Evan.“

Era o dispută veche.

– Bine. M-ai bătut în *ziua* aceea. Dar nu te-am mai lăsat să mă bați niciodată de atunci, îi amintesc eu.

Ceea ce niciunul nu spune e că n-am mai avut multe întreceri după *ziua* aceea, când aveam cinci ani. Alergatul a devenit prea greu pentru amândoi și în anul următor s-a dovedit că foarte puține dintre organele noastre creșteau în ritm normal.

„Relaxează-te, Evan, spune ea. De-acum, ai câștigat pentru totdeauna.“

Nu-i răspund, pentru că a spus ceva oribil. Dacă am intra în competiție să vedem cine era capabil de cel mai cumplit lucru, ar câștiga cu siguranță.

„Of, fir-ar, plângi? N-am vrut. Glumeam doar!“

Am pus mâna peste inima Juliei, apoi am pus mâna rece și moale a Juliei peste a mea. Poate că plâng, dar nu am niciun motiv să insist pe asta.

Cu atitudinea ei calmă, Julia îmi spune: „Am împărțit un pân-tece, Evan, chiar și un pătuc și o cameră în primii șase ani din viață. Acum vom împărți mai multe lucruri. O să fie în regulă“.

* * *

Poate n-ați mai auzit de gemeni semi-identici, așa că dați-mi voie să explic. Semi-identicii apar când doi spermatozoizi fecundază același ovul. (Sper că știți deja ce înseamnă spermatozoizii și ovulele, pentru că nu vreau să fiu eu cel care vă spune.) La un moment dat, după acest ménage-à-trois celular, Mama Natură își dă seama că e ceva în neregulă, iar ovulul se divide în două părți,

ceea ce în cazul nostru a însemnat că s-a divizat în mine, Evan, și ea, Julia. Dar nu e chiar atât de simplu. La semi-identici sunt niște semnale ADN amestecate. Unii devin intersexuali (cu părți masculine și părți feminine), iar alții au diferite erori în procesul formării embrionilor. Noi n-am avut astfel de complicații – problema noastră este că inimile, ficatul și alte organe ale noastre n-au învățat niciodată cum să crească la mărimea normală, deși restul corpului a avut mai mult succes.

„Sunt mai înaltă ca tine“, subliniază Julia, ca să mă susțină moral, în timp ce aproape ațipesc.

E mai înaltă cu vreo trei milimetri, apropo. ADN-ul nostru este identic în proporție de cincizeci la sută – de la ovulul pe care l-am împărțit. Celelalte cincizeci de procente din spermatozoizi nu coincid, dar provin de la aceeași persoană (de la tatăl nostru, dacă mama nu ne-a ascuns cumva ceva). Așa că suntem cât de compatibili pot fi un băiat și o fată.

Dar când ne apropiam de a treisprezecea aniversare, organele Juliei au început să se dezvolte mai puțin decât ale mele. La început, timp de câteva luni, a fost doar obosită. Apoi pur și simplu dormea. Apoi n-a mai fost vorba doar de somn și a ajuns la spital, unde au fost aduse aparate, ca s-o țină în viață. Și acum e în patul ăsta, mută pentru toți, în afară de mine. *Vegetativă*, așa i se spune, de parcă ar fi un spic de grâu sau un sparanghel. E atât de nasol încât nici nu există cuvinte potrivite. Asta e cam tot ce pot spune:

----->|o/<-----

Acela din mijloc sunt eu, mă înec.

* * *

Adorm lângă Julia și mă trezesc când aud voci în camera mea. La început cred că au venit asistenții să-mi facă o examinare rectală – doar ca să fie siguri, dar nu sunt ei. E mama cu un bărbat – nu tata. Bărbatul acesta are o voce complet diferită, calmă și profundă

și, într-un fel... *tulburătoare*, cred că așa i-ai putea spune. Numai că o folosește ca să se certe cu mama și aproape imediat îmi dau seama a cui este vocea.

„Nu mă ține în suspans“, spune Julia, luându-mă prin surprindere. Nu credeam că e trează. „Cine e?“

– E preotul acela ciudat cu care a vorbit mama toată luna. I-am auzit vocea când vorbea cu el la telefon.

„O, da. Tot pomenește lucruri pe care le zice «Pastorul». Nici măcar nu știam că suntem creștini până când a început mama să aibă toate trăirile astea pentru Iisus.“

– Nu sunt sigur că pastorul Tadd *este* măcar creștin, îi șoptesc eu, încercând încă să aud de la ce se ceartă.

„Îl cheamă pastorul Tadd? întreabă Julia sceptică. E numele sau prenumele lui?“

– Nu știi. Dar știi că e un nemernic. Felul în care vorbește – e ca și cum Iisus a fost colegul lui de cameră în tabăra de vară și, dacă ai noroc, o să te prezinte și pe tine.

„Dar de unde îl cunoaște mama?“

– A vrut pe cineva care să „o îndrume spre alegerile corecte“ în privința noastră, bănuiesc. Am auzit-o spunându-i tatei. S-au certat și tata a câștigat, dar mama a zis că tot avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Iar *pasiunea* lui Tadd e să descurajeze oamenii să facă anumite proceduri medicale.

– Stai! Pari supărat. Vocea mamei mele se ridică brusc de cealaltă parte a ușii. Am purtat discuții frumoase și am spus că poți să vii să-i binecuvântezi, dar nu vreau să comentezi...

Ușa dintre salonul meu și al Juliei se deschide o clipă mai târziu, iar bărbatul e în cameră cu noi, urmând-o pe mama. Se apropie de patul de spital, cu mâna ridicată și un deget îndreptat în sus, de parcă acel deget ar fi fost conectat direct la cer, asigurându-i o legătură personală cu divinitatea, pe care o contacta pentru a-i cere o favoare.

– Tu! spune el, cu privirea ațintită spre locul unde stau întins lângă sora mea. Nu mi-e jenă să spun că e înspăimântător, pentru că așa e; are ochi sălbatici și fața schimonosită de furie, dar e și...

„Mult mai tânăr și mai arătos decât am crezut că o să fie“, spune Julia cu calm.

Exact la asta mă gândeam și eu. Pastorul e tânăr, are vreo douăzeci și ceva de ani. Părul des, negru și ondulat îi cade pe frunte; ochii negri și pătrunzători ard de pasiune.

Înainte ca mama să-l oprească (ceea ce, sincer să fiu, încercă într-un mod foarte ezitant), el e în genunchi, lângă pat și mă imploră din priviri. Prezența lui apărută din senin mă timorează, dar e greu să fiu prea speriat când Julia e cu mine.

– Tu, spune el, plecându-și în treacăt capul între palme, ca și cum ne-ar fi dat mie și Juliei de înțeles că nu e prea mândru să implore – de fapt, că *se bucură* de ocazia de a implora.

– Domnule pastor, zice mama, cu glasul stins. Hotărârea a fost luată. Și e o problemă de familie.

Ignorând-o, el se uită la mine și spune:

– Știi că mai este timp.

Ar trebui să mă feresc de el, dar sunt atât de istovit de privirile compătimitoare ale asistentelor și părinților mei, încât energia lui mă fascinează.

– Timp pentru ce? îl întreb, sprijinindu-mă în coate.

„Nu întreba! spune Julia. Ea a înțeles imediat ce fel de om e. De ce îl incurajezi?“

– Timp pentru absolut orice, rosti el răspicat fiecare silabă. Acum ești un tânăr, un *om*. Se agață de marginea patului, în patosul lui. Dacă faci asta, Evan Weary, o să devii ceva ce nu trebuie să existe.

Vocea și siguranța lui sunt hipnotice. Mă simt de parcă mi-ar fi înfipt un cuțit în inima suferindă. Pastorul Tadd, nu-s sigur dacă e prenume sau nume, observă că mi-a atras atenția și continuă imediat.

– Vrei să devii un demon? O creatură devoratoare de vieți? mă întreabă el, apropiindu-se destul cu fața de a mea, încât să-i simt respirația mentolată. Țasta e scopul tău?

Știi senzația aceea când te-ai lovit, dar n-ai simțit încă durerea? Asta mă încearcă pe mine acum. De la modul în care a folosit cuvintele „creatură devoratoare de vieți“, cred.

Știu că se impune să îl contrazic.

– Hm... nici nu știu dacă eu cred în demoni, încep eu, dar el mi-a tăiat imediat vorba:

– Nu vrei să fii unul! Țasta e răspunsul. Niciun om bun nu vrea așa ceva!

Simt mânia Juliei că accept insultele astea fără să ripostez. „Întoarce-te și trage-i una în boașe!“ îmi spune ea.

Dar nu e nevoie s-o fac, pentru că mama a prins în sfârșit curaj și-l prinde cu putere de umeri pe pastorul Tadd.

– Trebuie să pleci acum, îi spune ea cu voce tremurată, dar categorică. Văzând că el nu se clintește, ea își pune mâinile în șolduri și spune: Dacă nu pleci, o să chem asistentele – și paza! Vorbesc serios, domnule pastor!

El se ridică fără grabă, de parcă a terminat oricum ce avea de făcut și pleacă din proprie inițiativă. Își netezește pantalonii și se uită în jos, la mine și la Julia, mai liniștit acum că a reușit să mă numească demon – sau, presupun, un demon în devenire. Demonizarea completă încă nu a avut loc, după cum a avut grijă să spună.

– Domnule pastor! zice mama, avertizându-l să nu mai facă și alte declarații.

Cu buzele strânse, pastorul Tadd iese pe ușa camerei de spital, dar înainte să scăpăm de el, se întoarce iar spre mine și mai încearcă o dată.

– Nu ești obligat să faci un gest egoist, zice el.

„Egoist“. E un cuvânt mereu prezent undeva, în mintea mea. De unde știa?

Simțind că am paralizat în fața acestui om, Julia intervine. „Nu vezi că deja îl macină pe Evan?“ urlă la el. „Dacă Iisus ar fi aici, te-ar plesni! Ticălos... ce ești!“

Dar pastorul Tadd, bineînțeles, n-a auzit-o și ieșise deja din cameră.

– Îmi pare foarte rău, Evan, spune mama. I-am zis că poate să spună o rugăciune aici, doar atât. Se sprijină de ușa închisă și se înecă în lacrimi ceea ce, de fapt, este starea ei obișnuită în ultimele luni.

„De ce plânge mama?“ întreabă Julia pe jumătate ațipită. „Ea l-a lăsat să intre aici. Of, Evan... plângi și tu?“

* * *

Mă trezesc și știu că părinții m-au amăgit sau, mai precis, au pus asistenții să mă sedeze. Sunt în patul meu de spital, deși nu-mi amintesc să mă fi mutat înapoi. Lumina soarelui intră pe fereastră. E dimineață. Ziua Decisivă.

– Julia, spun de cum deschid ochii.

Camera e plină, dar goală de ea. Asistentele se îngrămădesc cu mesele pe care se află instrumentarul necesar operației, mă tamponează cu spirt și pun perfuzii. Îmi verifică semnele vitale, îmi introduc tuburi în vene, vorbesc cu mine cu amabilitatea aceea impersonală pe care o învață la școala de asistenți, probabil.

Îl zăresc pe tata, e atât de înalt încât pare că stă în mijlocul drumului, deși s-a așezat într-un colț, ca să nu încurce. Îmi zâmbeste blând.

– E în regulă, Evan. Ea a plecat înaintea ta.

– Julia! spun din nou, de data asta mai tare.

Asistenta cea mai apropiată de mine scoate niște sunete șoptite, pe de o parte făcându-mi semn să tac, pe de alta consolându-mă. Mă rog, mai mult cerându-mi să tac.